

Ročník 28

Číslo 2

25. 12. 2022

**Bůh nikdy nedává někomu dar, který není schopen přijmout.
Pokud nám dává dar Vánoc, je to proto,
že všichni máme schopnost jej pochopit a přijmout.
Papež František**

Drazí přátelé!

Mám velice rád jednu slovenskou populární píseň, ve které se zpívá o tom, že každý den budou Vánoce. Má hodně hluboký text. Hlavně myšlenka nikdy nekončících Vánoc je pro nás všechny hodně inspirativní. Nemyslím zrovna v tom, abychom donekonečna slavili. Spíš jde o schopnost člověka vnímat krásu daru. Toto jsou dny, kdy se snažíme jiné obdarovat, a to právě vychází z toho, že Bůh nám posílá ten největší Dar, a tím je Boží Syn. Jeho lidské narození si symbolicky připomínáme 25. prosince, i když historicky nevíme, kdy se Ježíš vlastně narodil. Proto nás fixace na toto datum také může trochu omezit. Jakmile se koncentrujeme jenom na tento jediný den liturgického narození Páně, unikne nám podstatná skutečnost. On se totiž rodí v našich srdcích vždycky a pokaždé, když mu to my dovolíme a stojíme o to. Nic nám nebrání prožívat tuto úžasnou chvíli radosti a intimitu betlémské noci, když v našem srdci uděláme pomyslnou kolébku pro Pána. Právě to nás učí prožívat radost z víry a přítomnosti Boha v mém životě neustále.

O Vánocích do kostela přichází velké množství lidí. Hodně z nich tam skutečně přijdou jenom v tento čas. Jako kněze mne to naplňuje bázní, protože je to možnost oslovit a nějak se také možná dotknout srdcí těch, kdo hledají. Není důležité, proč přišli, možná tradice, možná zvědavost... Podstatné je něco nabídnout a dát kus dobrého pocitu. K tomu může vydatně napomoci atmosféra radosti prožívaná ve společenství. Jak důležité je každému člověku dát na vědomí, že je vítán, a otevřít mu náruč plnou lásky. Někdy nám právě toto chybí, a proto se stáváme víceméně sterilními

a chladnými a zamezíme tak přístup jiných k milosti.

Dalším momentem Vánoc je radost prožívaná v rodině. Toto jsou svátky rodiny, kdy máme k sobě blíž a snad máme na sebe i víc času. Jistě, letošní svátky budou poznamenány zhoršenou ekonomickou situací, ale to by nás nemělo vést k nějaké skepsi a nadávání, že nemůžeme sobě a jiným dopřát tolik, jak tomu bylo v době minulé. Moje generace si pamatuje, že jsme prožívali Vánoce vcelku skromně a jednoduše. Těšili jsme se zvláště z toho, že jsme spolu, že dům voní dobrým jídlem a to, co bylo pod stromečkem, nebylo až tak podstatné.

Něco tam vždycky bylo, a to byl projev lásky a péče jiných. Vraťme se znova k prožívání radosti ve společenství blízkých a právě v takovém prostředí Bůh žehná svými dary. Naše farnost, ale v širším smyslu město, jsme jedna velká rodina. Bůh nám všem bez ohledu, zdali jsme kostelní lidé anebo ne, nabízí svůj Dar. V tom Božím sebedarování není ani kousíček sebelásky. On se dává bez-

podmínečně. Myslím, že je to tak trochu výzva a moment k zamyšlení. Někdy si myslíme, že moje „oprávněné“ očekávání se nenaplnilo. Vždyť jsem se i obětoval, pracoval a uznání nepřišlo. Tak to ale nefunguje, protože „milosrdenství chci a ne obět“. Dar Božího Syna je především vyliitou láskou do srdce každého člověka, na kterou dávám svobodně odpověď. Bůh mě zve se podívat na to malé Děťátko a pocítit jeho dotek štěstí.

Přeji vám všem ze srdce požehnané svátečky, a hlavně radost a vytrvalost. V těchto dnech vás osobně vkládám do modliteb a přináším k oltáři v srdci. To je můj dar pro vás všechny - blízké i vzdálené.

o. Marian

BYL BY BEZ VÁNOC BOŽSKÝ KLID?

"Letos žádné Vánoce nebudou!" Co je to za ztřeštěný nápad? Jaké by to ale bylo, kdyby skutečně jednou Vánoce nebyly? Nepocítili bychom v první chvíli trochu úlevu? Žádné shánění dárků, žádné nepovedené cukroví, žádné balení na poslední chvíli. V obchodních domech by se vypnulo vánoční osvětlení a vánoční hudba. To by byl klid! Ušetřili bychom energii a spoustu peněz. Cokoládové figurky a drahé pochoutky by se rozprodávaly za snížené ceny.

A proč vlastně ne? Protože je tu ještě něco, o čem v hloubi svého srdce víme, že by nám chybělo, protože to tvoří *smys* Vánoc. Něco, kvůli čemu před svátky vynakládáme všemožné nutné i zbytečné úsilí, a to je společné slavení v kruhu našich drahých a setkání také s těmi, které člověk ve všední den zanedbává. Povídáme si spolu. Svým dárkem druhému říkáme: "Mám tě rád" anebo "Už se na mě nezlob". A nesmíme zapomínat ani na milodar pro ty, jejichž bídu jindy se špatným svědomím přehlížíme.

To všechno je moc hezké, ale ani to ještě není všechno. Stále ještě něco podstatného chybí. O Vánocích si připomínáme Boha, který k nám lidem přišel jako dítě v jeslích, aby měl účast na našem životě a na našich těžkostech. Tento Bůh nám chce udělat radost

a dát našemu životu budoucnost. Bez něho bychom ztratili důvod naší naděje. Zůstali bychom v naší těžké existenci osamoceni. Jistě, pro mnohé lidi Vánoce znamenají pouze vzájemné obdarování. Ale proč tedy chodí tolik lidí na půlnoční? Nenosí v sobě také tušení lidského Boha a touhu po jeho lásce, naději, která dává našemu životu smysl?

Vím, že lidé slaví Vánoce někdy i za války. V rozvalinách. Nedávno jsem se dočetl, že tomu tak bylo i v Kosovu, ale Vánoce se slavily i za druhé světové války, když jsem byl ještě malý. Právě ve chvílích, kdy chybí veškeré "pozlátko", je naprosto zjevná naděje v život, která z těchto svátků pramení.

Možná je pro vás otázka, kterou jsem vám na začátku žertem položil, příležitostí znovu objevit nejhlubší smysl vánočních svátků.

Notker Wolf Prokletý mobil

O LÁSCE

Často jsem přemýšlela, co se pod větou "Mám tě rád" vlastně skrývá. Pravda, u nás v krajích českých a moravských s tímto vyjádřením myslím neplýváme. Ale nebudu zevšeobecňovat.

Určitě záleží na tom, ke komu tuto větu směřujeme. Když jsem jednomu knězi napsala, že ho mám ráda, tak se přiznal, že mu to naposledy řekla maminka, když byl ještě malý kluk. Tak to mi docela zatrnulo. Taky asi vnímáme nuanci mezi "mám tě rád" a "miluji tě". To druhé obvykle říkáme milenci či manželovi. Někdy může "miluji tě" znamenat jen: je mi s tebou dobře.

Ale vraťme se k otázce. Co všechno se může skrývat ve větě "mám tě rád"? A jak je možné, že lidé, kteří se před pár lety či měsíci tolik milovali, se nyní nenávidí? Co pro mě samotnou vlastně znamená, když někomu řeknu "mám tě ráda", a jak si přeložím, když to někdo řekne mně? Pokud tuto větu vyslovím já, myslím tím asi toto – jsi pro mě drahý a vzácný, jsem ráda, že tě znám, jde mi o tebe, jsem připravena ti pomoci, rozumím si s tebou. Je fakt, že potřebuji k dotyčnému něco cítit – sympatie, radost ze shledání. Podstatou toho, že mám někoho ráda, je vlastně VDĚK ZA BYTÍ TOHO DRUHÉHO. Nejde jen o to, že je takový nebo makový – vysoký, štíhlý, vlasatý, veselý, naslouchající... Když si uvědomím, že jsem šťastná už proto, že druhý je, že existuje a mám tu kliku ho znát.

Když se já od druhého dozvím, že mě má rád, představuji si, že bude mít chuť se mnou pobýt, bude si chtít se mnou povídat, bude se o mě zajímat – a to jak v časech radosti, tak i v dobách zlých. Bude

dělat ve vztahu ke mně první krok a nebude vždycky čekat na podnět ode mě. Bude mě přijímat i s mými chybami. Kdosi možná namítne, že je přece zbytečné o lásce mluvit, protože to člověk jednoduše pozná. Ale co když právě síla této věty, síla tohoto slova druhého uzdraví, povzbudí, napumpuje? Proč jsme tak strašně plaší a tolik se bojíme dávat najevo svoje city? Řekneme svým rodičům, že je máme rádi, až na smrtelné posteli? Stihneme to? Říkáme to svým dětem, aby si byly naší láskou jisty? Nebo je pořád jenom okřikujeme? Kdy jsme naposledy vyznali lásku svému partnerovi? Řekli jsme to vůbec své přítelkyni nebo kamarádce?

Nedávno jsem se od srdce zasmála. Přítelkyně mi řekla, že jsem moc hezká. Odvětila jsem: "Já, s takovou nadváhou a velkým zadkem?" "Ne, jsi opravdu krásná. Já myslela, že to víš," odpověděla. Já jsem jí řekla, že ona přece byla nejhezčí ve třídě. "To si nemyslím. Já jsem vždycky chtěla být blondýnka," uzemnila mě.

A tak se domníváme, že lidé vědí, že jsou krásní, že jsou pro nás cenní, že je máme rádi. Ale oni to mnohdy opravdu nevědí! Nezapomeňme to občas nahlas vyslovit. Slovo může zabít, ale i "křísit z mrtvých".

*Ludmila Křivancová
Papiřák*

**Bůh „přichází“, aby byl s námi v každé naší životní situaci.
Přichází, aby přebýval v našem středu, aby žil s námi a v nás.**

Přichází, aby přemostil vzdálenosti,

kteří mezi námi vznikají a oddělují jedny od druhých.

Přichází, aby nás smířil se sebou i s lidmi okolo nás.

**Bůh přichází do lidských dějin a klepe na dveře každého člověka,
aby mu sdělil, že jej miluje.**

**Bůh přichází ve svém jediném Synu - malém Dítěti a touží po tom,
aby se Ježíš - Láska - narodil a přebýval v našich srdcích...**

Draží farníci,

**ze srdce Vám přejeme, abyste nejenom o Vánocích,
ale každý den nového roku, vnímali úžasnou skutečnost,
že jste Bohem milovaní...**

redakční rada Pastýře

Láska není pouto, protože je svobodná, zatímco pouto ovládá. Bůh je svoboda.
Láska se nesmí chápat jenom ve smyslu lidské náklonnosti, jde o božskou sílu Stvořitele, sílu nebeského vzkříšení.

Na počátku bylo Slovo

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. (Jan 1,1-5)

Mezi křesťany je adventní čas spojený s očekáváním oslav Kristova vtělení. Ale advent má i druhý zásadní moment, vyhlášení Kristova druhého příchodu. Svätý Bernard tvrdí, že Slovo přichází na svět třemi různými způsoby: o Vánocích, abychom mohli vnímat Boží dobrotu; v poslední den, kdy znovu přijde ve své slávě. A třetí příchod, který se nazývá „prostřední“, je pro nás nejdůležitější. Nastává vždy, když se Slovo projeví v našem vlastním srdci. Nemáme nečinně vyčkávat až do Ježíšova druhého příchodu, ale s Kristem se denně setkávat ve víře a skrze víru. Ježíš je světlem vánoční noci. Je světlem světa, který byl v něm, Kristus, skrze něj a pro něj byl stvořen. Narození Božího dítěte se odehrálo v noci. Otázka, co tato noc pro nás znamená? Noc víry, nebo noc bez víry. Noc víry se podobá noci v přírodě, kterou nekalí žádné umělé světlo, nevidíme nic, ale vnímáme hvězdný svět, který nás přesahuje. Noc bez víry je jako noc ve městě, kterou osvětluje záře neonových světel, které zahlcují náš pohled a to, co vidíme, nám brání vidět to, co bychom se měli snažit zahlédnout. Betlémská noc znamená vyjít z přeplněného a hlučného města, vejít do ticha noční samoty. Úkolem nás křesťanů v dnešním světě je svědčit o tom, že Bůh přichází i do temnoty dnešních dnů.

Od Boha byl poslán člověk jménem Jan. Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví. (Jan 1,6-8)

Nad Betlémem září hvězda, tato betlémská hvězda dala mudrcům touhu spatřit Spasitele. A protože od něj byli daleko, vydali se na cestu a přišli blíž. Nyní žijeme v pohnuté době a může to vzbuzovat strach i obavy. Noc víry je nocí touhy po Bohu, přestože jsme často daleko od hvězdy, její světlo nás přitahuje a můžeme se k ní přiblížit. Noc bez víry je katastrofa. Taková noc člověka skličuje, protože jí chybí příslib vycházejícího slunce. Vánoce jsou nocí víry, do níž přichází hvězda, aby zahnala úzkost, temnotu, která nás mate, že nevidíme východisko. Existují hluboké osamělosti – osamělost starých lidí, jímž ubývají síly a jímž se třeba vzdalují jejich děti; osamělost rodičů, když jejich děti opouštějí domov a přestávají věřit tomu, co se od nich naučily; osamělost manželů, když se láska v průběhu zrání stává méně citlivou a někdy se dokonce vytrácí; osamělost dětí, když rodiče nejsou v souladu nebo nejsou dostatečně přítomní; osamělost v nemoci, a pak ta nejtěžší osamělost při duševní chorobě, kdy člověk ztrácí i sama sebe. Kolik osamělosti je okolo nás! Rádi bychom drželi štěstí v rukou, našimi lidskými silami, ale ono nám uniká. Věřím, že Vánoce mají co nabídnout i této osamělosti, ale měli bychom se o to přičinit i my.

Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o němž jsem řekl: Přichází za mnou, ale je větší než já. Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Boha nikdo neviděl; jednorozený Bůh (Syn), který je v náruči Otcově, nám o něm řekl. (Jan 1,9-18)

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi je obrazem Božím přicházejícím do našeho prostoru a času jako dítě, před kterým tajíme dech. Každé dítě je zatím nezkaženým zázrakem, životem, který se náhle zjevuje a stává se viditelným a který odkrývá pravou podobu své podstaty. Boží Syn se stal člověkem, jedním z nás, a podobal se nám ve všem kromě hříchu. Bůh je uprostřed nás,

provází nás a pomáhá nám snášet naše radosti i bolesti. Jeho všudypřítomná milosrdná láska, která je jeho středem dává všemu smysl.

Současná situace se spíše komplikuje, než aby přicházela očekávaná úleva. Je potřeba zaměřit se na tyto tři jednoduché věci: **nemít starosti, nemít strach a nikdy sami.**

Nemít starosti neznamená, že žijeme bezstarostný život, když vše kolem nás tíží, ale všechno svěřovat do Božích rukou, všechny naše starosti, problémy, nemoci a všechno to, co nás tíží odevzdat Bohu. Dělat to, co je v našich silách, nereptat a důvěřovat. Apoštol Pavel píše v listu Filipským 4,6-7 „*Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.*“

Nemít strach. Co dělat v době krize? Přijmout ji jako čas milosti, který je nám dán, abychom pochopili Boží vůli. Zásadní je nepřerušovat svůj dialog s Bohem, i kdyby byl namáhavý. Modlit se není někdy snadné, ale musíme se modlit bez přestání. Neznám žádné jiné řešení zakoušených problémů, než se modlit a zároveň dělat vše, co je v naší moci s větší nadějí. Modlitba nám umožní doufat proti všemu očekávání. Modlit se a čekat na Pána, umět se před ním ztížit, naslouchat. Modlitba chvály nás osvobozuje od strachu. „*Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás*“ (2 Tes 5,16-18).

Nikdy sami. Nemyslet sami na sebe, vzájemně si pomáhat. Myslet na ty osamělé, dokázat pomoci druhým. Dokázat šířit kolem sebe pokoj, umět se vzájemně povzbuzovat, umět se dělit, aby se Boží láska stále šířila. Neboť všechno se neodehrálo jen v betlémské stáji. Děje se to všude, kde Bůh stojí u dveří, klepe a trpělivě čeká, až mu člověk otevře, aby mohl vstoupit a zůstat u něho; hledá člověka, který přijme světlo, které přišlo na svět, aby přebývalo s námi lidmi a osvětlovalo nám cestu „*Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se narodili z Boha.*“ Všichni, kdo měli víru a odvahu ho přijmout, udělali ničím nenahraditelnou zkušenosť, že právě on je pravým světlem a životem, bezpečnou cestou a jedinečnou pravdou.

Prosme našeho Pána Ježíše Krista, který byl na počátku, přišel na svět a přebýval mezi námi jako milující bratr, aby nám pozhnal a udělal nám dar nepřeslechnout jeho klepání a otevřít mu dveře našeho srdce, aby se i v nás uskutečnilo vánoční přislíbení: „*Viděli jsme jeho slávu plnou milosti a pravdy!*“ Abychom o tom vydávali svědectví našim bratřím a sestřím, hledajícími, často zklamaným životem a klopýtajícími uprostřed zmatků současného světa.

V Ježíši Kristu se Nejvyšší stal maličkým. Bůh se stal dítětem, aby se od nás dal obejmout. Svätý Pavel nazývá příchod Boha na svět „milostí“, aby nám sdělil, že je zcela zdarma. Neucínili jsme nic, abychom si Boží lásku zasloužili, nikdy ji nebudeme moci oplatit. Vánoce připomínají, že Bůh miluje stále každého člověka i toho nejhoršího. Co dělat, když stojíme před touto milostí? Jediné, přijmout tento dar! Otázka Vánoc zní: Dovolují Bohu, aby mě miloval? Svěřuji se jeho lásce, která mě přichází spasit? Tak veliký dar si zasluhuje vděčnost. Přijmeme dar, kterým je Ježíš, abychom se jako Ježíš stali darem. To je ten nejlepší způsob, jak změnit svět. Když se změníme my, změní se církev, změní se dějiny. Začneme snahou měnit sami sebe, tím ze svého života učiníme dar. Ježíš změnil dějiny darem svého života.

Jedna legenda vypráví, že pastýři přišli k jeskyni, přinesli různé dary. Všichni vynikali štědrostí, ale jeden z pastýřů byl tak chudý, že neměl, co by dal. Všichni se předháněli předkládáním svých darů, on stál zahanbeně stranou. Svätý Josef a Maria se během přijímání darů ocitli v nesnázi, zvláště Maria, která pečovala o Děťátko. Když uviděla onoho pastýře s prázdnými rukama, pokynula mu, aby přistoupil blíže, a dali mu do náruče Ježíška. Onen pastýř si uvědomil, že dostává, co si nezasloužil, největší dar dějin. Začal všem Ježíška ukazovat, nemohl si dar darů nechat pro sebe.

Drahy bratře, drahá sestro, zdají-li se ti tvoje ruce prázdné a srdce chudé na lásku, je tato noc tvoje. Projevila se Boží milost, aby zazářila i ve tvém životě. Přijmi ji, ať zazáří v tobě světlo Vánoc. Požehnané a láskyplné Vánoce přeje Ludmila.

Ludmila D.

Láska není pud, který vyvěrá z tělesných smyslů, je to síla života pramenící z Ducha.
Láska není mrtvý jazyk, který vás svazuje a připoutává, je to síla neustálého obnovování, která vás oživuje a osvobozuje.

VÁNOCE PŘED ROZVODEM

Byli jsme mladí manželé a o těch Vánocích jsme měli před rozvodem. Už jsme měli vyplněné formuláře. Ale vlastně – vlastně jsme se měli pořádně rádi. Já jsem měl „svou hrdost“, manželka měla „svou hrdost“, a nemohli jsme se odhodlat k tomu, abychom řekl jeden druhému, že rozvádět se nemá smysl. Člověk tolikrát myslí, že je hrdý, a zatím je jenom ješitný.

Žili jsme v jednom bytě. Ale nežili jsme spolu. Žili jsme vedle sebe. Kolik lidí žije v jednom bytě, a přitom žijí jenom vedle sebe, a ne spolu. Kvůli dětem jsme sice vyzdobili vánoční stromek, ale já ani manželka jsme se na tyhle Vánoce netěšili, poprvé v životě. Dětem jsme Vánoce kazit nechtěli. A tak jsme jim i pomáhali stavět betlém – rovnali jsme figurky starého betléma a děti se nám svýma malíčkýma rukama pletly do práce.

A náhle manželka ukázala na Jezulátko. Pohlédla na mě. Ten pohled nikdy nezapomenu, ten pohled svítil odhodláním, zmatkem i láskou. „Hele,“ řekla. „Co?“ „Hele, dnes se narodí Ježíšek...“ Mlčela. „Co kdybychom se dnes narodili znovu i my dva?“ Pohlédl jsem na ni. Naše hlavy byly tak blízko, jedna vedle druhé. Sklonil

jsem se k ní a políbil ji. Děti si všimly našeho polibku a hned k nám popolezly a smály se, museli jsme je oba políbit také. Pak manželka vzlykla a položila Jezulátko do jesliček.

Andělská vteřina? Vy sbíráte andělské vteřiny, že? Píšete o nich? Tak tohle byla andělská vteřina. Tohle byla naše andělská vteřina, při které se rozhodlo o zbytku našeho života i o životech našich dětí.

Často na ni vzpomínám. A vzpomínáme na ni s manželkou každý rok, když stavíme betlém. Už ho stavíme s vnoučaty. A uvědomujeme si, jak smutně by asi vypadaly naše životy i životy našich dětí, kdyby se tehdy nenarodil Ježíšek v našem betlémě... Kdybychom se s manželkou na sebe tehdy nepodívali. Kdyby v sobě nenalezla dostatek odvahy, aby mi řekla to svoje rozhodující „hele“.

Někdy stačí trochu odvahy. Jen trochu odvahy. A zachrání se tak šťastný život tolika lidem.

Eduard Martin Ježíšek pro mě

MALÁ POCHVALA

Byla jednou jedna malá pochvala, která chtěla být veliká. Bylo to sotva zašeptané „Výborně!“ doprovázené upřímným úsměvem, ale její maminka ji laskavě pohládila po hlavě a řekla jí: „Obávám se, že zůstaneš vždycky jen malíčkovou pochvalou. Ale pamatuj si, že malá pochvala má velkou moc.“

Když ta malá pochvala chodila po světě, potkala jednoho muže, který myl zrovna auto. „Můžu tě trošičku zahrát u srdce?“ zeptala se nesměle. „Ale prosím tě! Myju to auto za peníze. Pochvaly, lichotky a díky jsou jen pro smích. Všechno, co dělám, má svůj účel. Nějaké chvalo zpěvy jsou k ničemu!“ Malá pochvala neřekla ani muk a šla dál. Potkala jednoho chlapce a pozdravila ho: „Ahoj, jsem děkovná pochvala. Můžeme být spolu?“ Chlapec z toho byl v rozpacích. „Pche, chvála! Díky za co? Za ty úkoly, co je teď musím dělat? Za kolo, které má pneumatiku nadrcan? Za brášku, který pořád jen řve? Ne, život je otrava!“

Malá pochvala se smutně vytratila. To už opravdu není nikdo, kdo by uměl říct: „Díky, to je hezké, co děláš?“ Sedla si na lavičku vedle

jedné staré paní. Svěřila se jí s tím, že je malá pochvala, a nabídla jí přátelství. „Pochvala pro koho?“ vyhrkla ta paní nazlobeně. „Pro moje děti, které se na mě pomalu ani nepodívají? Nebo pro doktora, který mě už celé roky jen balamutí a kde nic tu nic?“ „Třeba bys mohla trochu chválit Boha,“ navrhla jí nesměle pochvala. „Propánajána!“ vyhrkla paní. „Vždyť není neděle! Žádné chválení nebude.“ Malá pochvala dotčeně pokračovala: „Jsi naživu, máš kde bydlet, máš co jíst, můžeš se dívat na slunce a květiny...“ „A co to má co dělat s mým revma a mojí osamělostí?“ přerušila ji ta stará paní.

Malá chvála sklíčeně a poraženěcky odešla. Myslela si: „Všichni se ptají proč. K čemu je to dobré. Je to pro mě moc těžké! Jenže já jsem jedna z nejdůležitějších věcí v životě: žít, milovat a chválit. Jestli život stojí za to, aby se žil, tak stojí také za to ho milovat a tím pádem stojí za to ho chválit. A jak bychom mohli nechválit a neděkovat tomu, kdo život vynalezl?“

A opravdu, kde se malá chvála zastavila, tam byl svět hned o něco hřejivější a světlejší.

Bruno Ferrero Požehnutí pro duši

NAPODOBOVAT MARIÍ

Pospíchali tam a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. (Lk 2, 16-19)

Můžeme se i my stát matkou Krista? Někteří církevní otcové dokonce tvrdili, že bez možnosti Marii napodobovat by nám Maria byla lhotejná: „Co by mi bylo platné“ – říkali -, „že se Kristus kdysi narodil z Marie, kdyby se nenarodil díky víře v mojí duši?“

Maria je matkou Boží nejen proto, že nosila Krista fyzicky ve svém lůně, ale i proto, že ho nejprve počala v srdci díky své víře. My samozřejmě nemůžeme napodobit Marii fyzické mateřství, ale můžeme napodobit Marii ve víře. Však také v tradici se myšlenka duchovního mateřství chápala ve dvou vzájemně se doplňujících rovinách. V jednom smyslu toto mateřství uskutečňuje církev jako celek; ve druhém smyslu se projevuje v duši každého věřícího člověka.

Raniero Cantalamessa Biblické inspirace

PŘEDSEVZETÍ LÁSKY

Jsmo církvi vděční, že nám každý rok znovu připomíná Ježíšův pozemský život. Každý rok se znovu můžeme ponořit do tajemství Boha, který se stal dítětem. Ježíš, mladý a silný, přináší světu nejvznešenější Boží poselství, jaké předtím ani potom nikdo neslyšel. Zaplatil za nás svou smrtí a chce, abychom na něj v těchto dnech mysleli a uctívali ho jako malé dítě, slabé a chudé, spočívající v náručí své mladičké matky pod Josefovou ochranou.

Poezie jesliček nás dojíhá, je tak pravdivá, plná hlubokého smyslu, je vyjádřením blahoslavenství. Rozechvívá v našem srdci tiché struny, jindy přehlušené každodenními problémy. Alespoň na Vánoce dejme zaznít jejich jemné harmonii... Jako ozvěnu pak uslyšíme velké, nekonečné ticho chudých tohoto světa, těch, kdo jsou postiženi válkami a ničivými pohromami, ticho opuštěných dětí, ticho nemocných, těch, kdo umírají v ulicích, bezdomovců, nezaměstnaných, všech těch, které Ježíš miluje, protože se mu podobají. Také my bychom je měli milovat. Naše srdce by je mělo zvláště ve vánoční době přijmout jako Bohem vyvolené. Předsevzetí lásky k nejchudším, vyslovené před děťátkem, bude tím nejcenějším vánočním dárkem.

*VÁNOCE v úvahách
Chiary Lubichové*

Láska není pocit zaměřený určitým směrem, je to světlo zářící do všech stran. Bůh není ani pocit, ani náklonnost, ani zvyk, ani pouto, ani myšlenka. On je realita, život a stvořitel, který dává život.

Vzpomínka na P. Bohumíra Zapletala

15. ledna 2023 vzpomene 15. výročí úmrtí P. Bohumíra Zapletala. Nezapomenutelného kněze, který od roku 1980 v podstatě až do své smrti působil v naší farnosti. Pan farář, jak jsme mu říkali, byl člověk velkého srdce naplněného dobrotou a láskou. A pokud by kněz měl zobrazovat Boha Otce milujícího a milosrdného, tak to byl právě on. Narodil se 10. dubna v roce 1925 v obci Radkovy ve farnosti Dřevohostice. Vystudoval Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži a kněžský seminář v Olomouci. Na kněze byl vysvěcen 5. července v roce 1949 v katedrále sv. Václava v Olomouci. Přes 30 let působil ve farnostech v pohraničí (nejdéle, a to 27 let, ve farnosti Úsov). V naší farnosti po sobě zanechal mnoho dobrého, nejen po stránce duchovní, ale také co se týče oprav a údržby kostela a fary. Není možná potřeba nějak dopodrobna vzpomínat, co všechno učil. Důležité je, že tím, jaký byl, zůstal nadobro žít ve vzpomínkách našich srdcí.

Připomeňme si otce Bohumíra jeho slovy, která napsal do vánočního čísla Pastýře v roce 1996:

"Tázal jsem se dětí ve škole, proč slavíme Vánoce. Většina odpovědí byla správná, jak jsem očekával. Ale jedna byla výjimečná: 'Vánoce slavíme proto, abychom dostávali dárky.' Je to odpověď k zamyšlení. Co bylo dříve: dárky, dary, nebo Vánoce?"

Musíme si přiznat, že první byl dar, který udělil lidstvu Bůh, a Vánoce, jak je slavíme, jsme vytvořili už my, lidé. Vždyť Bůh nás obdaroval jako první. Daroval nám především život nesmrtelné duše v hmotném těle, odevzdal člověku hned na počátku vládu nad celou zemí, jeho živočichy, ptactvem, vládu nad přírodou. O tom čteme už na počátku Bible v první knize Mojžišově. Svätý Pavel v jednom listě oslovuje každého z nás: 'Člověče, co máš, co bys nebyl dostal?'

Nadevše vyniká dar Boží: 'Tak bůh miloval svět, že dal svého Syna, aby nikdo nezahynul, kdo v něho věří, ale měl věčný život.'

Toto je podstata Vánoc, Bůh Syn přijímá lidské tělo a duši, aby nám sloužil a daroval sám sebe.

Čím cennější dar, tím bývá i vzácnější obal. A dnešní doba

dovede zboží nabízet už krásným zevnějškem a krásným obalem, který upoutává pozornost. A zde je právě nebezpečí pro nás. Svátky vánoční jsme ozdobili a obklopili tím nejcennějším, co máme: koledy, vánoční hudba, vánoční stromky, stavby betlémů, už staletými posvácené zvyky, učinily z Vánoc nejkrásnější svátky míru, pokoje a rodinné pospolitosti.

Ale nezůstaňme jen u těchto projevů, nebuďme jen sběrateli krásných obalů. Snažme se dostat k jádru, k tomu nejcennějšímu, co nám Vánoce nabízejí. Dávají nám Ježíše Krista, Božího Syna, který chce žít nejen mezi námi, ale přímo v našich srdcích. S ním také vykročíme bezpečně do dalšího roku, který je už na dohled. P. Bohumír"

Bože, tys povolal svého služebníka Bohumíra ke kněžství a světil jsi mu svatou službu. Uved' ho mezi své vyvolené do svého věčného království připraveného pro ty, kdo ti oddaně slouží. Skrze Krista, našeho Pána.

Mešní modlitba

P. Bohumír Zapletal
Narozen 10.4.1925 Radkovy
Vysvěcen na kněze 5.7.1949
Olomouc
Zemřel 15.1.2008 Slavičín
Pohřben 26.1.2008 Slavičín

TICHÁ NOC

Dost dlouho jsem neměl ani tušení, že vánoční píseň Tichá noc vytvořil někdo konkrétní. Natož abych věděl, že v pozadí jejího vzniku hrály svou roli i myši. Svého času jsem se sice dočetl, že text a hudba je dílem dvou Rakušanů z malebného alpského podhůří, ale přesto jsem vnímal Tichou noc i nadále jako něco velebně nadosobního.

Autorství proslulé melodie jsem si uvědomil do detailů až takřka na místě. V blízkosti Salcburku – v městě Hallein. Tam jsem tiše postál u soukromého hrobu Franze Xavera Grubera (1787 – 1863). Byl to on, kdo vytvořil hudbu k vánoční písni. Místo jeho posledního odpočinku je v blízkosti tamního kostela, kde působil jako regenschori. Hrob se zároveň nachází před domem, kde bydlel poslední tři desítky let svého života a kde je umístěno malé muzeum věnované jeho osobě. Exponáty se soustřeďují především na jeho hudební tvorbu – se zvláště na Gruberova autorství melodie, kterou zná už celý svět. Už téměř dvě století ji zpívají prostí lidé i přední operní pěvci. K jejím věčným interpretům patřil Elvis Presley stejně jako děti na školních besídkách.

Mýlil by se každý, kdo by hledal za vznikem této celosvětově proslulé melodie nějaké dlouhodobé tvůrčí lopocení. Naopak, zrodila se v roce 1818 za jeden jediný den! Tehdy byl F. X. Gruber učitelem v Arnsdorfu. Souběžně působil jako varhaník v blízkém Oberndorfu, v kostele svatého Mikuláše. Těsně před Vánoci zmíněného roku se varhany v tomto kostele porouchaly. Jedna z verzí praví, že myši prohryzaly měchy. Bylo-li tomu tak opravdu, pak na počátku Tiché noci stály právě myši.

Tamní kaplan Josef Mohr (1792 – 1848) hledal východisko z nepříjemné situace. Snažil se, aby navzdory vadným varhanám zazněla o půlnoční mši nějaká nová píseň. O Štědrém dnu

narychlo přinesl příteli Gruberovi své verše s názvem Tichá noc. Požádal ho o zhudebnění pro dva hlasy a pro doprovodnou kytaru.

F. X. Gruber tehdy dokázal, že nemusí vždycky platit, že práce kvapná je málo platná. Usedl ke spinetu a za krátký čas vznikla melodie. Zrodila se v jedné ze šťastných „hvězdných hodin lidstva“, jak spisovatel Stefan Zweig nazval chvíle, kdy vznikne něco kromobyčejného.

Učitel Gruber hned seznámil autora textu s čerstvým notovým záznamem písně. V rychlosti ji nacvičili. Pak ji dvojhlasně zazpívali v oberndorfském kostele: za doprovodu kytary, která se dodnes zachovala a je k vidění v halleinském muzeu.

Už při prvním uvedení byl úspěch úžasný. Píseň se záhy začala bleskově šířit. Do repertoáru ji převzal i zillestarský Rainerův rodinný sbor, který ji pouhé čtyři roky po jejím zrodu zazpíval ve Vídni před císařem. Na sklonku 30. let 19. století ji tentýž sbor představil až v New Yorku. Na mnoha místech světa postupně zdomácněla natolik, že je leckde pokládána za píseň lidovou.

Noty jsou srozumitelné mezinárodně, ovšem Mohrův text musel být v jednotlivých zemích překládán. Dodnes byl převtělen do osmdesáti jazyků světa. Ve francouzštině existuje dokonce jedenáct verzí. V naší mateřštině je jich také několik; zvláště poetická je ta z pera básníka a překladatele Václava Renče (1911 – 1971). Začíná dvojverším: „Tichá noc, přesvatá noc/ náhle v ní jásot zní.“

Ať o vánočních svátcích dáváme přednost kterékoli verzi této písně, vzpomeňme si na pány Mohra a Grubera. Ti tehdy měli autorsky vpravdě štědrý Štědrý den. Tedy den, jemuž předcházela myši epizoda, bez níž by možná tato legendární píseň nevznikla.

Myši udělaly díru do měchů, a píseň pak – díru do světa.

*Vrátá Ebr Podoby Vánoc
(autor článku je Rudolf Křesťan)*

Láska je zdarma, a aby se mohla darovat, nežádá nic na oplátku, vždy se zaměřuje na toho druhého.
Láska, která pochází z člověka, se k němu vždy vrací.

Světlo v temnotách

Tento příběh začal o Vánocích v roce 1945 na jednom venkovském statku v odlehleém tyrolském údolí. Tenkrát byla velká nouze, nedávaly se žádné velkolepé dárky. Smět být doma, mít něco k jídlu a sedět v teplé světnici – už to bylo pro lidi velké štěstí.

Pro malého tyrolského chlapce Romeda byly Vánoce 1945 obzvláště smutné, protože ležel v posteli s vysokou horečkou a cítil se moc špatně. Vozil s koněm seno a přítom se nachladil. Romed se musel doma hodně snažit, protože jeho otec se ještě nevrátil z války domů.

Dnes přišel lékař. „Ten chlapec musí bezpodmínečně do nemocnice!“ řekl se starostlivým výrazem ve tváři. Ale jak? Převoz na žebříňáku nepřipadal u úvahy. Sanitka se tenkrát nedala objednat. Soukromá auta nebyla tehdy téměř žádná. Maminka byla zoufalá. Lékař pomalu odcházel směrem k vesnici, byla už tma. Najednou proti němu přijíždělo auto. Když se octl v zářích reflektorů, auto zastavilo. Kontrola! Voják francouzské armády si nedůvěřivě prohlížel pozdního pocestného. Po několika minutách si pročítal předložený průkaz. A tu dostal lékař nápad. Protože znal dobře francouzsky, začal vojákově vyprávět o těžce nemocném venkovském chlapci a o tom, jak nutně by potřeboval odvézt do nemocnice. Naléhavě jej prosil, aby chlapce převezl do nemocnice a tím mu zachránil život. Mladý Francouz trpělivě naslouchal a starostlivě potřásl hlavou. Tehdy byla mezi lidmi velká nedůvěra. Vždyť ta strašná válka skončila před několika měsíci. Volání o pomoc mohlo být pro vojáka obsazovací armády léčkou. Čím naléhavěji líčil lékař nouzi na statku na samotě, tím byl francouzský voják přátelštější. Nakonec řekl: „Je vais en voiture!“ (Pojede autem!) Brzy zastavilo vojenské auto s lékařem před statkem. Lékař s vojákem vstoupil do světnice. „Romed, všechno dobře dopadne! V nemocnici dostaneš léky, které potřebuješ!“ utěšoval lékař nemocného chlapce a pomáhal jej

balit do dek a šátků. Mezitím voják užasle pozoroval velký betlém. Něco takového ještě v životě neviděl. Kolem betlémské stáje zaujali svá místa andělé a rolníci, pastýři a ovce. Na lavici u pece stála bedýnka. V té čekali svatí Tři králové se svým průvodcem na den, kdy bude celý betlém postaven. Matka zářila štěstím. Teď bude její dítě zachráněno! Plná vděčnosti chtěla tomu mladému vojákově také udělat nějakou radost. Ale jak? Neměla žádné šperky a peníze tehdy měly malou cenu. Čím by se mu jen odvděčila? Když viděla, jak voják obdivuje každou figurku z betlému, sáhla rychle do bedýnky s králi a vytáhla z ní kůň. Kůň však nebyl sám – na šňůrce se kýval jezdec. „Vezměte si jej!“ Žena podávala cizinci obě figurky. S mnoha slovy díky si vzal voják dárek a strčil jej do jedné z velkých kapes své uniformy. Romed už byl připraven na cestu do nemocnice. Tehdy všechno dopadlo dobře. Romed se uzdravil, i jeho otec se vrátil ze zajetí.

Od té doby uplynulo padesát let. Romed již dávno hospodaří na statku po rodičích, kteří spokojeně žijí na výminku. Něco však zůstává stále stejné: Každý rok na Vánoce se ve světnici staví betlém, nyní se o to starají Romedovy děti. Na koně a jeho jezdce se nezapomnělo. Každý rok si vypravují příběh, jak v temnotách války přinesl jeden voják do statku na samotě světlo.

Jednou se stalo něco zvláštního: Několik dní před Štědrým dnem přinesl listonoš balíček, na kterém byly nalepeny velké cizí známky. Marie, nejmladší ze čtyř dětí, balíček otevřela. Opatrně rozvázala šňůrku, rozbálila vánoční papír a všichni užasli: V balíčku byl kůň s jezdcem a dopis tohoto znění: Milí přátelé! Často vzpomínám na Vánoce v Tyrolích v roce 1945. Jak se vám vede? Kůň chce domů. Veselé Vánoce! Pierre. Od té doby je betlém zase úplný.

Z časopisu DUHA 12/93

Dar času

Zde je poslední přání Alexandra Velikého...

Na smrtelné posteli si Alexandr svolal svou armádu s generály, aby jim sdělil svá poslední tři přání: „1. Až zemřu, ať nejlepší lékaři nesou moji rakev. 2. Celé moje nashromážděné bohatství, peníze, zlato, drahé kameny ať jsou rozsypany podél cesty ke hřbitovu. 3. Mé ruce budou volné a budou viset z rakev tak, aby je všichni viděli.“

Jeden z generálů, který byl překvapen tímto neobvyklým posledním přáním, požádal Alexandra Velikého o vysvětlení. A tady je to, co mu Alexandr Veliký řekl:

„1. Chci, aby ti nejlepší lékaři nesli mou rakev na důkaz toho, že až nadejde čas podívat se smrti do očí, tak ani ti nejlepší lékaři na světě nemají tu moc uzdravovat... 2. Chci, aby silnice vedoucí na hřbitov, byla pokryta mými poklady tak, aby každý viděl, že materiální bohatství získané na zemi, zůstane na zemi... 3. Chci, aby když mě ponosou, se mé ruce houpaly volně ve větru, a to proto, aby lidé pochopili, že jsme přišli na tento svět s holými rukama a s holými rukama ho opouštíme, a že ten nejcennější poklad ze všeho jsme si již vyčerpali, a to je čas.“

Do hrobu si nevezmeme žádné materiální bohatství. ČAS je našim nejcennějším pokladem, protože je OMEZENÝ. Umíme si nastrádat velké bohatství, ale neumíme si vyprodukovat více času. Takže když se rozhodneme věnovat někomu náš čas, vlastně jsme mu darovali část našeho života, který si už nikdy nemůžeme vzít zpět. Náš čas je náš život!

**NEJLEPŠÍ DÁREK,
KTERÝ MŮŽEME DÁT SVÉ RODINĚ A PŘÁTELŮM,
JE NÁŠ ČAS!
KĚŽ NÁM BŮH DÁ DOSTATEK ČASU,
ABYCHOM JEJ MOHLI SDÍLET SE VŠEMI,
KTERÉ MÁME RÁDI!**

O Vánocích

Dobrý Bože, slavíme dnes Vánoce,
slavnost našeho vykoupení, slavnost narození tvého Syna.

Přišel k nám jako maličké dítě.

Znázornění Betléma či obrazy Panny Marie,
která s láskou objímá své novorozeňátko
nebo zbožně klečí před Dítětem v jeslích,
mě hluboce dojmají.

Zjevují mi tvou něžnou lásku.

Ta nepřichází s mocí.

Je jako maličké dítě, jež beru do náručí a houpám na kolenou.

To božské Dítě neleží jen v jesličkách v betlémské stáji.

Odpočívá i v mém srdci.

Dej mi dnes, ať pevně uvěřím a ať také zakusím,
že je to božské Dítě opravdu ve mně,
ať se mé srdce naplní láskou,
neboť ty sám ses v něm narodil.

Protože ses ve mně narodil, poznávám svou důstojnost.

Odvažuješ se přijít na svět ve chlévě mého srdce,
abys mi v každodenní všednosti života připomínal,
že ve mně přebývá tajemství, které mě přesahuje.
Toto tajemství tvé lásky, viditelné v Dítěti v jeslích,
přebývá ve mně a je mezi námi.

Poskytuje nám domov v nás samých
i v našich vzájemných vztazích.

Ve svém domě nejsme sami.

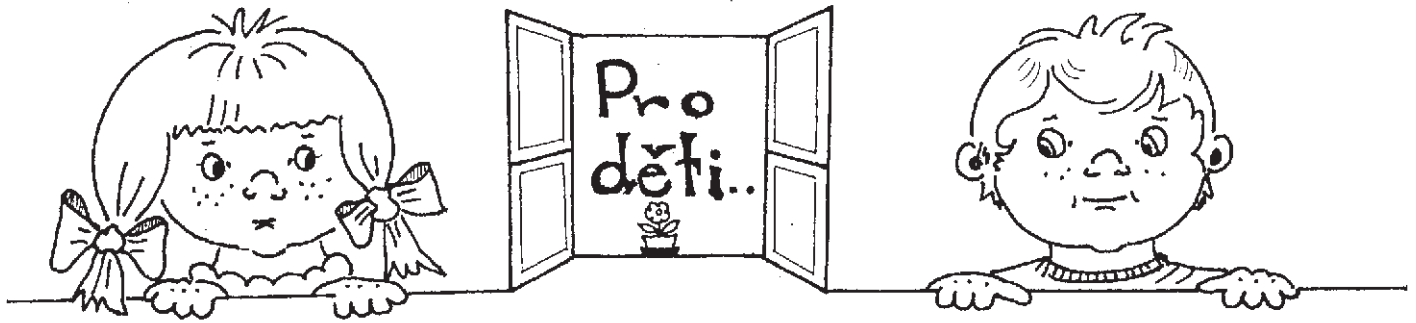
Ty sám sis zvolil dům našeho života za svůj příbytek.

Dej, ať se nanovo zabydlíme ve svém srdci
a ve svém domově jako lidé,

kterým se dostalo cti stát se místem tvé přítomnosti.

Anselm Grün Moje modlitební kniha

Když se láska zrodí v samotném člověku, miluje sám sebe, ať je síla jeho lásky sebevětší.
Ale když člověk čerpá lásku v Bohu, přirozeně se zaměřuje na své bližní.

DVA LIBANONSKÉ CEDRY

Dva kmemy se marně snažily navzájem utěšovat krásnými vzpomínkami. Spojil je zvláštní osud. Jako by je nic na světě nemohlo rozdělit. Bývaly majestátními libanonskými cedry na temeni perejských vrchů. Stály osaměle v nehostinné půdě, zbrázděné hlubokými průrvami, jako je Džehenna. V místech, kde se semínko uchytí a vyroste jen čirou náhodou, sloužily jako ukazatel poutníkům a karavanám. Jednoho krásného dne, když na trůn nasedl Herodes Veliký, je porazila skupina mužů s pilami, lany a kladkami. Lidé je zapřáhli za dva páry volů a odtáhli až do Jeruzaléma. Vyrobili z nich nové tyče k tyranovým nosítkům. Zruční řemeslníci z nich stáhli kůru, ohoblovali je a vyhladili. Cedry ve své nové podobě spočívaly na holých ramenou etiopských otroků a nesly královský náklad. Přes třicet let i ony určitým způsobem zakoušely nenávist a strach, který v lidech vzbuzoval zlatý baldachýn. Na svém těle nesly jizvy po útocih a přepadeních.

Pak je přestali používat. Lidé o ně nepečovali jako dřív a do dřeva se zahryzli červotoči. Tyran se totiž stále víc bál ukazovat na veřejnosti. Cedry se octly ve skladu. Po čase je levně koupil obchodník se dřevem a prodal bohatému statkáři z Betléma. Statkář je nechal zkrátit a použil je jako nosné trámy žlabu pro dobytek.

Už několik měsíců se cedry k smrti nudily. Jediným zpestřením života jim bylo občasné přenocování stád, doprovázené nepřijemným pachem a křikem pastýřů.

Aspoň si tedy vyprávěly o nekonečném modrém nebi, mocných závanech větru, hromech a blescích, o triumfálních příchodech Heroda do arény nebo cirku. Vtom uslyšely tiché kroky a ženský hlas: "Položíme ho sem, je tu suchá sláma."

Poprvé poznaly, jak lehoučkě je právě narozené dítě. Když poté zaslechly od pastýřů, kteří se přišli poklonit, že děťátko je malý král, hned si vzpomněly, jak je tížil král Herodes, kterému musely sloužit.

Cedry prožily několik šťastných dní. Konečně byly užitečné, a jak se dalo soudit z chování lidí i zvířat, šlo o velkou věc. Cítily na sobě jejich ruce zvlhlé dojetím a nadlehčované nadějí. Tolik lidí se jich chytalo, aby mohlo nahlédnout dovnitř, na dítě, které cedry ze všech stran chránily.

Léta plynula a jeskynní přístřešek upadl v zapomnění. Cedry sice měly svá léta, ale

stále byly pevné a znovu se dostaly do rukou známému obchodníkovi se dřevem. Odvezl je zpět do Jeruzaléma, ale protože pro ně nenašel kupce, nechal je Římanům, kteří je odložili do skladiště vedle pretoria.

Ještěže je aspoň nechali pohromadě. Mohly si vyprávět o několika krásných dnech, kdy poskytovaly útočiště tajemnému děťátku. Až do kalného rána, kdy římsí vojáci jeden z nich poplácali rukama, potěžkali a prohlásili: "Tenhle zkrátíme, bude z něj dobré břevno. A ten druhý odneseme." Cedry se smutně loučily jako ti, kdo vědí, že jejich dny jsou sečteny. Jenomže se stalo něco jiného, opravdu cosi nezvyklého. Během svého života cedry pevně stály bok po boku vysoko v horách, později bok po boku nosily tyranova nosítka a nakonec v těsném spojení chránily malé dítě. Tentokrát je lidé přes sebe překřížili. Pro cedry to byl zvláštní pocit. Naplnila je neznámá radost a zároveň jako by je opustily síly. Cítily nepochopitelnou radost a vyčerpání člověka, kterého na ně vojáci položili, aby ho mohli přibít na kříž.

Cedry se zalekly, když jim došlo, k jakému účelu mají sloužit. Na věky je kvůli tomu zavrhnou všichni tvorové na zemi i ve vzduchu. Ale když na svém hrubém těle ucítily jemnou kůži zmučeného muže, ihned v něm podle vůně poznaly ono malé dítě a přešel je veškerý strach.

Nikdo o tom sice neví, ale cedry dělaly, co mohly, aby zmírnily utrpení toho, kdo na nich visel. Hladily ho, podpíraly, rozdmýchaly svou dávno zapomenutou vůni. Když pak zůstaly samy, tyčily se v podobě kříže do krajiny a jejich hrůzný majestát ukazoval cestu poutníkům z celého světa. Nikdo se však na ně neodvážil pohlédnout zpřímá.

Starý cedrový kříž spálili a pouštní vítr rozvál jejich popel, ale jeho připomínka zaplavila celý svět. Ukazuje správný směr na každém rozcestí.

Piero Gribaudi Příběhy vánoční noci

NARODIL SE PÁN JEŽÍŠ

Ježíšovo narození změnilo dějiny lidstva. Bůh se z lásky k nám stal člověkem, abychom my byli Božími dětmi. Vybarvi si obrázek, který nám Ježíšovo narození připomíná. Můžeš si ho podlepit kartonem a postavit si ho doma jako betlém, nebo můžeš obrázek někomu věnovat jako dárek.

Po mši přišla do sakristie maminka s pětiletou dcerkou. Maminka: "Tak se zeptej otce Luky." Holčička: "Je pravda, že Maria je královna světa?" Já na to: "Ano." Mrkne s úsměvem na maminku. "A je také moje matka?" Já: "Ach, to ano!" Holčička radostí poskočí: „Takže je to pravda! Jsem princezna!"

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Dopis Ježíškovi: "Milý Ježíšku, naděl, prosím tě, mamince tučné konto a štíhlou postavu. A nesplet' to jako loni!"

Před Vánoce policista chytí v městském parku muže, jak řeže borovičku. "Co to znamená?" ptá se. "Samoobsluha!" odpoví drze muž. Policajt vytáhne pokutové bloky, začne je vypisovat a říká: "V samoobsluze se taky platí."

Manželka nese podivuhodnou hmotu a volá na manžela: "Koukej, miláčku, jakou jsem upekla vánočku!" Choť to prohlédne, potěšká a povídá: "Moc krásná. To je tvoje první, že – co kdybychom si ji nechali na památku?"

"Když ti někdo něco dá, tak mu máš poděkovat!" kárá o Vánocích Pepička nespokojeného s dárkem táta. Pepiček nelibě prohlásí: "Tak ti teda děkuju, žes mi dal facku."

"Letos jsem celé Vánoce prožil v bílém," chlubí se jeden kamarád druhému. "To jsi byl na horách?" "Ne, ale v sádře!"

Santa Claus mi utekl s manželkou. Nejkrásnější dárek, jaký jsem si mohl přát.

Předvánoční rada pro ženy: Ani Pán neučinil vše v jeden den. Je nasnadě se zamyslet, zda bys ty měla? Nestresuj se! Nezapomeň, že Ježíš se narodil ve chlívě. Takže se vykašli na vánoční úklid, ať se Ježíš u vás cítí jako doma...

"Chci pro syna jako dárek plnicí pero." "Má to být překvapení?" "Asi ano, protože čeká motorku."

"To je ti zajímavé, jaké hlouposti se někdy člověku zdají," říká ráno s povzdechem muž manželce. "A copak se ti zdálo?" "Ani se neptej," mávne rukou muž, "zdálo se mi, že jsem ti koupil pod stromeček zástěru a ty jsi z toho měla ohromnou radost!"

Před Vánoce spadne na hladinu rybníka kousek housky. Vidí to kapr, zarazí se a varuje ostatní: "Nikdo ani hnout, v tom bude nějaký háček..."

Dívka: "Chtěla bych růžového jednorozce." Ježíšek: "To nejde, přej si něco jiného." Dívka: "Tak chci přítele." Ježíšek: "Jakou barvu že to měl mít ten jednorozec?"

"Chaime, jsou Vánoce, měli bychom to oslavit." "Ale Mojše, to přece není náš svátek!" "Nechápu, proč by jeden Žid s druhým Židem nemohli oslavit narozeniny třetího Žida?"

"Koupím ti, mami, k Vánocům nějakou hezkou čajovou konvici." "Ale já už jednu mám, Pepičku." "Už ne."

www.ivtipy.cz

O VZTAHU ŽENY A KNĚZE

Jsou témata, o kterých se moc nemluví, o kterých se spíše jen šušká. Po celý život jsem se setkávala s kněžími jako farnice, jako katechetka, studentka, laická teoložka či přítelkyně. K napsání této eseje mě povzbudil rozhovor s Věrou Provazníkovou, který svého času vyšel v Katolickém týdeníku. Mezi ní a Bohuslavem Reynkem byl vztah hlubokého přátelství. Na čem stojí takové hluboké přátelství? Na lásce a úctě.

Kněžský celibát přináší různá úskalí. Ponechám teď stranou fakt, že někteří kněží ze služby odcházejí a žení se. Není jich málo. Jen z těch, které jsem znala, to bylo kolem deseti. Díky tomu, že kněží zůstávají sami a neuzavírají manželství, jsou prostě zvláštní, výjimeční. Není vždy snadné se k nim správně chovat. Přílišná odtažitost i velmi intimní blízkost mohou škodit.

Láska má mnoho odstínů – je láska mateřská, sourozenecká, přátelská, milenecká. Pokud mám kněze opravdu ráda a je mi blízký, jak mu můžu dát svou lásku najevo? Často jsem nad tím přemýšlela a pomohl mi citát: "Láska chce dobro toho druhého." Co je to, chtít dobro pro kněze? Pomoci mu, aby měl široké srdce, do kterého se vejdu všichni – mladí, staří, děti, nemocní.

Ale stejně je tu i ten osobní vztah. V každém vztahu mezi mužem a ženou (dle mého názoru) existuje určité erotické napětí či jiskření, což ale není špatně. Může to být dobrý motor onoho vztahu. Je potřeba si to přiznat a ne dělat, že to není. Základem každého vztahu je být pravdivý sám k sobě. Proč kněze nepozvat na kafe nebo na pivo? Měla jsem velmi dobrého přítele kněze, bylo mu už víc než 70 let. Po mém odstěhování jsme byli od sebe daleko, ale telefonovali jsme si. Bývala jsem dojatá, když mi říkal, že ode mě duchovně čerpá. Měli jsme se upřímně rádi, volali si a jeden za druhého se modlili. Když zemřel, hodně mě to bolelo, ač byl už požeňnaného věku.

Myslím, že v přátelství jsou důležité i city, samozřejmě nejdůležitější jsou činy a z nich se dá vyčíst, že mě ten druhý miluje. Mám totiž dalšího přítele – kněze, který už také dosáhl důchodového věku. Uvědomila jsem si, že ho mám opravdu moc ráda. On mě totiž vnímá jako dar, křísí ve mně ženu. V jeho očích vidím, že jsem milovaná, jeho láska je pro mě zosobněním lásky Boží. Ano, je třeba si přiznat, že po patnácti letech manželství už někdy něha vyprchá, kytka žena nedostává a možná už velmi dlouho neslyšela, že je hezká. A najednou je tu někdo, pro koho není jen hospodyňkou, ale ŽENOU – krásnou, milou, vzdělanou, láskyplnou, zajímavou. Vztah lety dozrával. Nejde tu o erotiku, jde o hlubokou úctu. Je to takový vztah, ze kterého člověku vstoupí do očí slzy... a pak mám dva přátele kněze, kteří jsou stejně "mladí". Vztah k nim není pro mě jednoduchý. Jsou to hezcí a hodní chlapi. Myslím, že bolest ze vztahů můžeme dávat Kristu na kříž. Moc se mi na Ježíši líbí jeho vztah k ženám. Ta scéna, kdy mu žena svými slzami smáčí nohy a utírá je svými vlasy, to je erotická scéna. S jakou něhou mluví se Samařankou u studny a s Marií Magdalskou po svém Zmrtvýchvstání. Jasně, ti moji přátelé kněží nejsou Ježíš. Jsou to chlapi z masa a kostí. Ale nepotřebují i tito muži dobré kamarádky či přítelkyně (ne milenky!)? Nepotřebují "ženský pohled" na svět?

Kéž nám Bůh dá odvahu žít naše vztahy intenzivně a pravdivě. Tak, aby byly k slávě Boží.

Ludmila Křivancová Papiňák

Pokud je láska z tebe, vrátí se k tobě.
Člověk, jehož láska vychází z něho samého, miluje sám sebe skrze své bližní, ale věří, že miluje své bližní.
Nikdy si neplette lásku a touhu, lásku a náklonnost, lásku a zvyk, ani lásku a pouto.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2023

Uplynulý rok, poznamenaný válečným konfliktem na Ukrajině, představoval velmi těžké období, kdy byla zapotřebí spontánní lidská solidarita a pomoc. Tato doba nás vede k zamyšlení nad opravdovými hodnotami, přináší s sebou potřebu sounáležitosti a vzájemné podpory. Lidství a konkrétní pomoc nyní nabývá stále více na svém významu.

Tříkrálová sbírka se uskutečňuje tradičně první lednovou sobotu. Koledníci se svými vedoucími vycházejí do ulic města Slavičína a ostatních obcí v působnosti Charity Slavičín, aby všem přinesli radostnou zvěst Vánoc, o narození Ježíše Krista, a poprosili o dar pro pomoc lidem v nouzi.

Významným posláním sbírky je upozornit na potřebné lidi kolem nás a pomoci jim. Každý Váš dar znamená pomoc a naději pro ty, kteří se nachází v obtížné životní situaci. Koleda Tříkrálové sbírky se uskuteční tradičním způsobem, osobní návštěvou v domácnostech **v sobotu 7. 1.2023.**

Abychom umožnili darování příspěvku všem, kdo budou mít zájem, již od prosince 2022 jsme pro Vás připravili také **virtuální Tříkrálovou sbírku**, do které budete moci vstoupit na webových

stránkách www.trikralovasbirka.cz

Rovněž na veřejně přístupných místech MÚ Slavičín a v Infocentru Slavičín budou připraveny zapečetěné **statické pokladničky**, do kterých můžete do konce ledna vkládat své finanční příspěvky.

Z nové Tříkrálové sbírky 2023 si přejeme:

- pomoci rodinám a osobám v krizi a nouzi,
- podpořit vybudování zázemí pro ambulantní služby Denní centrum Maják a Sociálně terapeutickou dílnu Slavičín.

Všem, kteří přispějí do sbírky, velmi děkujeme.

Děkujeme, že pomáháte s námi.

Pracovníci Charity Slavičín

Poděkování

Charita Slavičín děkuje všem dárcům a sponzorům, kteří podpořili činnost organizace.

Děkujeme všem partnerům, dobrovolníkům a organizacím za spolupráci v uplynulém roce 2022. Přejeme všem hodně štěstí, zdraví a Božího požehnání v novém roce.

Děkujeme za Vaši stálou přízeň, velmi si jí vážíme.

Děkujeme, že pomáháte s námi.

FARNÍ PLES

sobota 14. ledna 2023

sokolovna Slavičín

ČERNÁ & BÍLÁ

občerstvení - bohatá tombola - rumový bar

předprodej vstupenek
Infocentrum Slavičín

začátek ve 20 hodin
vstupné 150,- Kč

hraje
CLERA

Mý tři králové jdeme k vám, štěstí a zdraví přejeme vám.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2023

Každá koruna pomáhá

Koledující Tři králové vám přinášejí radost a Boží požehnání. Prosíme, podarujte tyto vyslance Charity Česká republika, pomůžete tak lidem v nouzi!

Děkujeme.

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT V NEDĚLI 8. LEDNA OD 18 HODIN NA ČT1

DMS KOLEDA 30 (60 nebo 90)

→ na číslo **87 777**

Trvalá podpora **DMS TRV KOLEDA 30** (60 nebo 90)

→ na číslo **87 777**

Cena jedné SMS je 30, 60, 90 Kč. Více na www.darcovskasms.cz

→ Darovat online na www.trikralovasbirka.cz

www.trikralovasbirka.cz

[@trikralovasbirka](https://www.facebook.com/trikralovasbirka)

[trikralova_sbirka](https://www.instagram.com/trikralova_sbirka)

Český rozhlas

Česká pošta

Každá rodina je svatou rodinou, protože je k obrazu trojjediného Boha.
Pokřít rodinu znamená pokřít Boží obraz.
Udržujte své rodiny a chraňte je před záští Zlého pomocí Boží přítomnosti.
Chraňte je a udržujte je modlitbou a rozhovorem, dobrými vztahy a odpuštěním, upřímností a věrností a ze všeho nejdůležitějším nasloucháním.
Naslouchejte jedni druhým ušima, srdcem, ústy i dlaněmi.

Křty:

Listopad:

Vojtěch Ocelík
Mikuláš Kalík
Nikola Veronika Wernerová
Eliška Kozubíková
Josefína Marie Berčíková

Pohřby:

27.10. Gabriela Uherová, 1934, Slavičín
29.10. Jaroslava Dohnalová, 1935, Slavičín
31.10. Libor Marek, 1967, Slavičín
3.11. Anna Buriánková, 1945, Slavičín
11.11. Alois Plášek, 1951, Nevšová
12.11. Jan Šmotek, 1935, Nevšová
24.11. Ludvík Zámečník, 1936, Bohuslavice nad Vlčí
1.12. Stanislav Matušů, 1948, Divnice

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátost nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): 739 245 911
Mons. P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

24.12. - 30.12. Mňáčková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová
31.12. - 6.1. Nevšová
7.1. - 13.1. Lipová
14.1. - 20.1. Divnice
21.1. - 27.1. Kašparová, Brhelová, Kosečková, Rašková, Brhelová, Strnadová, Miličková
28.1. - 3.2. Obadalová, Durďáková, Borová, Tománková, Kuželová, Lagová
4.2. - 10.2. Studénková M., Salvetová, Burešová, Studénková P., Florešová
11.2. - 17.2. Vašíčková, Kudelová, Janůvová, Šebáková, Nováková, Psoťová, Janoušková
18.2. - 24.2. Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská, Habancová
25.2. - 3.3. Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Goňová, Kovaříková, Pfeiferová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Krátké texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou převzaty z knihy Myšlenky svatého Šarbela – autor Hanna Skandar. Jen na straně 7 je text z knihy Bruna Ferrera Požehnání pro duši.

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH

Byl jednou jeden člověk. Měl rád boj o úspěch, klesl si cestu k uspokojení, kráse a plnosti života. Mnohého dosáhl, ale uspokojení nepřicházelo. Člověk mnoho podstoupil pro chvíle štěstí, ale ty byly jen kratičkými záblesky v prázdnu.

Hledal a tápal. Jednoho dne vešel do chrámu. Spatřil obraz umučení a vybavila se mu slova: "Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne." Člověk se vyděsil, nebyl ochoten, zaváhal a tu jej zezadu někdo oslovil: "Proč ses nezastavil u mne?" "Ty jsi..." "Já jsem milosrdenství," řeklo Jezulátko z jeslí. "Opravdu? Tomu nerozumím." "Mám tolik podob, kolik je druhů lásky." "A on?" řekl člověk a obrátil se k obrazu umučení. "Jsme jedno. Muka i blaženost jsou jedno v lásce. Proto nežádám hrdinství, jen lásku a pokoj. Cesta lásky může být horší než cesta sebehrdinnějších obětí." "Hmm...ale..." "Nesnaž se klást Bohu podmínky."

Člověk stojí a jemně se chvěje. Socha na oltáři pomalu mizí a Pán vstupuje do nitra člověka klečícího před oltářem.

Tímto příběhem vám chceme popřát, aby Ježíš nemusel stát na kamenném oltáři, ale aby vešel do vašeho nitra, a tak abyste se stali modlícím srdcem vaší rodiny, naší farnosti a celé země.

Pastýř 2/1995

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin
9.15 hodin
11.00 hodin
PO, ST, PÁ 18.00 hodin
ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 25.12. 1.svátek vánoční (Jan 1, 1-18)
Slavnost Narození Páně
- 26.12. 2.svátek vánoční (Mt 10, 17-22)
Svátek sv. Štěpána
- 27.12. **Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty** (Jan 20, 2-8)
- 28.12. **Svátek svatých Mláďátek, mučedníků** (Mt 2, 13-18)
- 30.12. **Svátek Svaté rodiny** (Mt 2, 13-15.19-23)
- 31.12. **sv. Silvestr** (Jan 1, 1-18)
Poděkování za uplynulý rok a prosba o Boží pomoc v novém roce
- 1.1.2023 **Slavnost Matky Boží Panny Marie** (Lk 2, 16-21)
2.1. sv. Basil Veliký a Řehoř Naziánský
- 6.1. **Slavnost Zjevení Páně** – Tři králové (Mt 2, 1-12)
- 8.1. **Svátek křtu Páně** (Mt 3, 13-17)
- 15.1. **2. neděle v mezidobí** (Jan 1, 29-34)
- 17.1. sv. Antonín Veliký (Mk 2, 23-28)
- 18.1. **Panna Maria, Matka jednoty křesťanů** (Mk 3, 1-6)
- 21.1. sv. Anežka Římská (Mk 3, 20-21)
- 22.1. **3. neděle v mezidobí** (Mt 4, 12-23)
- 24.1. sv. František Saleský (Mt 3, 31-35)
- 25.1. **Svátek Obrácení svatého Pavla** (Mk 16, 15-18)
- 28.1. sv. Tomáš Akvinský (Mk 4, 35-41)
- 29.1. **4. neděle v mezidobí** (Mt 5, 1-12a)
- 31.1. sv. Jan Bosko (Mk 5, 21-43)
- 2.2. **Svátek Uvedení Páně do chrámu – Hromnice** (Lk 2, 22-40)
- 3.2. sv. Blažej (Mk 6, 14-29)
- 5.2. **5. neděle v mezidobí** (Mt 5, 13-16)
- 10.2. sv. Scholastika (Mk 7, 31-37)
- 11.2. **Panna Maria Lurdská** (Mk 8, 1-10)
- 12.2. **6. neděle v mezidobí** (Mt 5, 17-37)
- 14.2. sv. Valentin (Mk 8, 14-21)
- 19.2. **7. neděle v mezidobí** (Mt 5, 38-48)
- 22.2. **Stolec sv. Petra - Popeleční středa** (Mt 6, 1-6.16-18)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 450 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předšní kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 26.2.2023 na 1. postní neděli. Uzávěrka bude v neděli 12.2.2023.. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V člancích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!